

Sygn. akt I C 760/16

o.oWYROK

o.1W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Beata Winnicka- Pyrgiel

Protokolant: Michał Czerwiński

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2016 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa P. W. (1)

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. W. (1) kwotę 20.000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 04.02.2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. W. (1) kwotę 5834 zł (pięć tysięcy osiemset trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IC 760/16

o.2UZASADNIENIE

Powód P. W. (1) domagał się zasądzenia od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 20.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 lutego 2016 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w wyniku wypadku, za którego skutki odpowiedzialność ponosi pozwany, śmierć poniósł jego brat M. W.. Powoda łączyła ze zmarłym, starszym bratem silna więź emocjonalna.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu zakwestionował powództwo, co do zasady i co do wysokości, wskazując, iż powód nie wykazał, iż więź łącząca go ze zmarłym bratem uzasadnia przyjęcie, że doszło do naruszenia dóbr osobistych implikujących zasadność wypłaty zadośćuczynienia z art. 448 k.c.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 28 kwietnia 1999 r. w G., R. Z. kierując samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) jadąc ul. (...) w kierunku obwodnicy T., na wysokości skrzyżowania z ul. Srebrniki, prawym górnym narożnikiem naczepy zahaczył o podstawę kosza na wysięgniku pojazdu specjalnego/podnośnika marki S.. Pracownikiem będącym w koszu na wysięgniku był M. W., wykonujący konserwację sygnalizatora nad jezdnią. W wyniku tego M. W. wypadł z kosza i spadł na jezdnię doznając obrażeń, które skutkowały jego śmiercią (bezsporne, a nadto: kopia notatki urzędowej z dnia 28 kwietnia 1999r. k.II, wypis z repertorium k.9-10, kopia skróconego odpisu aktu zgonu M. W. - akta szkodowe nr (...)).

Samochód sprawcy wypadku ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego ubezpieczyciela (okoliczność bezsporna).

M. W. był bratem powoda (bezsporne, a nadto: kopia skróconego odpisu aktu zgonu M. W., kopia dowodu osobistego P. W. (2), kopia wyciągu z aktu urodzenia P. W. (2) - akta szkodowe jw.).

Zmarły M. W. utrzymywał bliskie i serdeczne relacje z bratem P., dla którego był wzorem. Razem mieszkali w jednym pokoju. Wspólnie spędzali czas wolny, mieli wspólnych znajomych. Byli nie tylko rodzeństwem, ale i przyjaciółmi. Mieli wspólne pasje. Nagła i niespodziewana śmierć brata była dla powoda ciosem. Powód nie był w stanie pomóc w zorganizowaniu pogrzebu, a potem pracować, musiał skorzystać z urlopu. Tragiczna śmierć brata naraziła go na ogromny stres psychiczny, ze skutkami, którego walczy do dnia dzisiejszego. M. W. w chwili śmierci miał 32 lata, P. W. (1) 28. W chwili śmierci ani zmarły ani powód nie mieli partnerów (dowód: zeznania świadka J. M. k.45-46, 48; zeznania świadka D. W. k.46, zeznania powoda k.46).

Pismem z dnia 30 listopada 2015 r. powód wezwał (...) S.A. do zapłaty kwoty 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć brata. Pozwany odmówił zapłaty (bezsporne, a nadto: wezwanie z dnia 30 listopada 2015 roku k.15- 17, odpowiedź z dnia 3 lutego 2016 r. k. 18).

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów i kopii dokumentów załączonych do akt sprawy oraz do akt szkodowych. Żadna ze stron nie kwestionowała tych dokumentów oraz zeznań świadków i powoda.

Należy podkreślić, iż poza sporem była odpowiedzialności pozwanego za skutki zdarzenia z dnia 28 kwietnia 1999 r. Strona pozwana, kwestionując roszczenie powoływała się na niewykazanie przez powoda, by łączyła go ze zmarłym bratem szczególna więź.

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd doszedł do odmiennych, niż strona pozwana, wniosków.

Ustaleń w tym zakresie Sąd dokonał w oparciu o zeznania świadków J. M. i D. W. oraz powoda P. W. (1), którym to zeznaniom Sąd dał wiarę w pełnym zakresie, uznawszy je za szczere, spójne, a nadto zgodne z pozostałym materiałem dowodowym. Zdaniem Sądu całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym zwłaszcza dowody osobowe, dają podstawę do przyjęcia tezy, iż powoda łączyła ze zmarłym bratem silna więź uczuciowa oraz potrzeba podtrzymywania tej więzi poprzez stały kontakt. Tragiczna śmierć M. W. skutkowała powstaniem krzywdy po stronie powoda spowodowanej naruszeniem jego dóbr osobistych w postaci zerwania szczególnej więzi emocjonalnej łączącej go z bratem M..

Wskazać należy, iż dopiero na podstawie ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy - kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 1996 r., nr 114, poz. 542) z dniem 03.08.2008 r. do obowiązującego porządku prawnego został wprowadzony przepis art. 446§4 k.c. statuujący roszczenie o zadośćuczynienie dla najbliższych członków rodziny zmarłego za doznaną krzywdę wskutek śmierci osoby najbliższej w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, nie wyklucza to dochodzenia zadośćuczynienia na innej podstawie prawnej związanej z naruszeniem dobra osobistego, jakim jest więź rodzinna. Śmierć M. W. nastąpiła 28.04.1999 r., czyli przed wprowadzeniem do porządku prawnego wskazanego przepisu. Tym niemniej, ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego dopuszcza dochodzenie zadośćuczynienia przez osoby bliskie w związku ze śmiercią osoby najbliższej przed tą datą, na podstawie przepisów o ochronie dóbr osobistych. Podzielić należy pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 lipca 2011 r., sygn. akt III CZP 32/11, z którego wynika, że sąd może przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24§1 k.c., także wtedy, gdy śmierć nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008 r. wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15.03.2012 r., sygn. akt I CSK 314/11 wyjaśnił, że w stanie prawnym sprzed nowelizacji spowodowanie śmierci osoby bliskiej mogło stanowić naruszenie dóbr osobistych najbliższych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c.

Prawo do życia w rodzinie i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi, bowiem dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 k.c. i art. 24 k.c.

W myśl art. 448 zd. 1 k.c., w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

W świetle powyższego, zdaniem Sądu, zachodzą w sprawie niniejszej przesłanki do przyznania na rzecz powoda zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku ze śmiercią brata.

Określając wysokość zadośćuczynienia należy przy tym wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej przez poszkodowanego krzywdy. W razie śmierci osoby bliskiej na rozmiar krzywdy mają przede wszystkim wpływ: dramatyzm doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem tego odejścia (np. nerwicy, depresji), roli w rodzinie pełnionej przez osobę zmarłą, stopień, w jakim pokrzywdzony będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości i zdolności jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy, wiek pokrzywdzonego (tak wyrok SA w Lublinie z dnia 18 października 2012 roku, sygn. akt I ACa 458/ 12, Lex nr 1237237).

Po zweryfikowaniu okoliczności niniejszej sprawy przez pryzmat powyższych kryteriów, determinujących wysokość zadośćuczynienia Sąd uznał, że sumą odpowiednią tytułem krzywdy doznanej przez powoda wskutek śmierci brata jest kwota dochodzona pozwem w wysokości 20.000 zł.

Nie ulega wątpliwości Sądu, że rodzeństwo było sobie bardzo bliskie, spędzało wspólnie czas codziennie, nie tylko w domu, ale także poza nim. Obracali się w tym samym kręgu towarzyskim, mieli wspólnych znajomych. Rodzina miała własne rytuały, które pielęgnowała, co zwiększało tylko poczucie bliskości i wzajemnej miłości. Ani powód, ani jego brat M. nie mieli partnerów życiowych, byli sami, mieszkali pod jednym dachem wraz z rodzicami. Z tego względu tym więcej mieli czasu dla siebie. Łączyły ich nie tylko więzy krwi, ale także więzy przyjaźni. Nagła i niespodziewana śmierć brata była dla powoda tragicznym i traumatycznym wydarzeniem, spowodowała głęboki ból i cierpienie, poczucie straty i pustki. Była traumą dla całej rodziny, dlatego powód nie mógł liczyć na oparcie w pozostałych członkach rodziny. Powód do dziś nie może pogodzić się z odejściem M., nie jest w stanie wspominać go bez przywoływania bolesnych wydarzeń. Pomimo upływu tylu lat od śmierci brata nie jest w stanie przejść na tym do porządku dziennego.

Jakkolwiek wymiaru straty, jaką jest śmierć brata nie sposób zmierzyć i przeliczyć na pieniądze, okoliczności sprawy niniejszej, zdaniem Sądu, przemawiają za tym, aby uznać, iż zadośćuczynienie we wskazanej wyżej wysokości, tj. 20.000 zł, jest odpowiednie do rozmiaru krzywdy, której nie można uznać za nadmierną. Pieniądze te nie przywrócą życia bratu, nie naprawią zerwanej więzi, jednak pomogą powodowi złagodzić cierpienie, którego doznał, i wciąż doznaje, w związku ze śmiercią brata.

Zgodnie z treścią art. 805 k.c. przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku[^]

Zgodnie natomiast z przepisem art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Tym samym, skoro pozwany obejmował ochroną ubezpieczeniową sprawcę zdarzenia z dnia 28 kwietnia 1999 r. stwierdzić należy, iż odpowiada on także wobec powoda za szkodę niematerialną w postaci krzywdy spowodowanej śmiercią brata M. W..

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w pkt I wyroku na mocy ww. przepisów.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. Powód dochodził odsetek od dnia 4 lutego 2016 r. tj. od dnia następnego po dniu wydania odmownej decyzji pozwanego. W związku z tym, iż na dzień wydania decyzji pozwany dysponował materiałem dowodowym stanowiącym podstawę do przyznania zadośćuczynienia, Sąd uznał za zasadne przyznanie odsetek zgodnie z żądaniem pozwu, uznając, iż w tej dacie pozwany pozostawał w zwłoce względem powódki.

O kosztach postępowania orzeczono w pkt II wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Mając na względzie, iż pozwany przegrał sprawę w całości, został on zobowiązany do zwrotu stronie przeciwnej poniesionych przez nią kosztów postępowania. Na koszty te złożyła się opłata sądowa od pozwu w wysokości 1.000 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 4.800 zł, których wysokość ustalono na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804), powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictw w kwocie 34 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)